

[Lone Dybkjær]

grunde ikke kan få tingene til at hænge sammen. Vi mener altså, at der må tages en meget generel drøftelse af disse spørgsmål, og vi finder, at en del af udvalgsarbejdet også bør gå på denne sag. Vi vil benytte lejligheden til at få drøftet disse mere generelle ting under udvalgsarbejdet.

Arne Melchior (CD):

CD vil gerne takke præsidiets for, at man er kommet så vidt som til det foreliggende forslag, som vi, hvad angår de fleste enkeltheder, godt kan bakke op. Jeg skal lynhurtigt gennemgå nogle af forbeholdene.

Den elektriske afstemningsmetode vil sikkert ikke pynte i salen. Vi har også den opfattelse, at der er noget solidt og godt ved, at man, om jeg så må sige, rejser sig op, at man står inde for sit standpunkt, i det øjeblik der skal stemmes. Men jeg kan da godt se, at der er en meget stor mangel rent historisk i, at man ikke ved, hvem der har deltaget i afstemningerne, og hvem der har stemt hvordan, selv om jeg har på fornemmelsen, at vor endnu her siddende folketingssekretær har et meget betydeligt materiale om dette; men det er jo ikke sikkert, at en efterfølger har lyst til eller ser sig i stand til at gøre noget tilsvarende. Jeg vil derfor gerne pege på muligheden for en kombination af, at man stemmer, som vi hidtil har gjort, og samtidig har en elektrisk »bogføring« af, hvordan der er stemt. Jeg så meget gerne, at vi undgik en lystavle, for den vil garanteret skæmme denne vidunderlige sal i betydelig udstrækning.

Høringer vil være en interessant nyskabelse, men jeg understreger bemærkningernes ord om, at det kun skal foregå i ganske særlige tilfælde; der vil nok gå nogen tid, før vi indvinder de nødvendige erfaringer.

Hvad angår dagsordener og deres afstemningsmetode, synes vi, at forslaget er en forbedring i forhold til den nuværende situation; dog ville vi gerne gå længere. Vi glæder os over, at formular A 1 skal sendes på museum – altså disse afværgedagsordener – men vi vil gerne gå længere endnu: i modsætning til, hvad bemærkningerne siger om dette, synes vi, det er rimeligt, at folketinget har mulighed for at udtale sig gennem afstemning om en række formuleringer – udtalelser – om det problem, der netop har været debatteret. Derfor så vi i og for sig godt, at man gik

længere, men det er da altid rart, når man går fremad.

Hvad angår spørgsmålet om ministres orlov, er vi skeptiske. Vi mener principielt, at ministre slet ikke burde være medlemmer af folketinget. De kan selvfølgelig ikke gøre tjeneste i deres grupper. De burde indkalde deres suppleanter.

Hvad angår taletider, er jeg overvejende enig med hr. Bjørn Poulsen i de betragtninger, han har gjort gældende. Der er sager, som virkelig er så komplicerede, at man, når man ofrer en speciel redegørelse eller forespørgsel på dem, skal kunne gå i dybden med dem, men udviklede sager kan man altså ikke altid gå i dybden med, når man skal stå og føre en kamp med stopuret heroppe.

Må jeg til sidst komme ind på sekretærhjælpen. Det er en fryd for mig at stå her i dag, for jeg tror, jeg er den eneste, der har fremsat et konkret forslag på dette område. Det gjorde jeg for et par år siden, men dengang blev det simpelt hen jordet af samtlige partier. I dag har de fleste ordførere sagt, at de helst vil have det fra 1. januar 1981 og ikke fra 1. februar 1981. Det er vidunderligt at høre på. Men jeg advarer: vær nu ikke for smålig med at have én sekretær pr. fire folketingsmedlemmer, som jeg har hørt det er tanken! Pas på ikke at gøre os til grin, for man skal ikke være ret højt oppe i ansvarsområde hverken i den private eller den offentlige sektor, før man har sagsbehandlere, og det er jo i virkeligheden det, vi har brug for. Mere end nogen, der kan trykke ned på tangenterne på en skrivemaskine, er det sagsbehandlere, folk, der kan forberede en sag, indhente oplysninger til vort arbejde, til vore indlæg både i udvalg og i salen, vi har brug for. Gør ikke folketingsarbejdet og folketingsmedlemmerne til grin ved at være alt for smålig her.

Jeg vil også pege på, at det nok ville være rimeligt, om man var lidt mere rundhåndet over for de små partier, der naturligvis i kraft af, at de kun har få medlemmer her i tinget, har mindre arbejdskraft og mindre ekspertise til rådighed i deres gruppe; det bør man nok både demokratisk og sagligt tage hensyn til.

Vedrørende vederlaget, som der altså ikke er tænkt pillet ved, vil jeg minde om, at den, der dør af skræk, skal begraves i en rende-